

Phần 7

Chương 19

““**B**à đi” của em lại tới rồi, cấp cứu! Cấp cứu!”

Tần Hựu Sinh ngẩn ngơ nhìn dòng tin nhắn này một lúc, lập tức hiểu ra nguyên do, chỉ có điều tính toán ngày tháng hình như không khớp lắm, dứt khoát nhắn lại một tin cho Ninh Nhiễm Thanh: “Bạn cũ của em tới thật rồi sao?”

Là một người đàn ông, dùng từ “bà đi” thật sự rất kỳ quặc, nghĩ một lúc lâu anh mới nghĩ ra từ “bạn cũ”.

Ninh Nhiễm Thanh vẫn còn đang ngồi trong nhà vệ sinh chờ cứu viện, khi đọc được tin nhắn của Tần Hựu Sinh, bỗng phì cười, trả lời lại một tiếng “Ừm”.

Mặc dù Vương Trân nhắn tin cho Tần Hựu Sinh, nhưng vẫn lập tức mang một gói băng vệ sinh vào cho Ninh Nhiễm Thanh ở bên trong. Lúc hai người từ trong đó đi ra, Vương Trân mỉm cười hỏi Ninh Nhiễm Thanh: “Cậu bảo luật sư Tần có mang tới đây thật không?”

“Ai mà biết được.” Ninh Nhiễm Thanh rạng rỡ, rút một tờ khăn giấy ra lau tay. Lau khô rồi mới liếc nhìn hình ảnh của mình trong gương. Tối qua cô khóc lâu như vậy, giờ khóe mắt vẫn còn đỏ ửng, trông giống một người không được ngủ đủ giấc.

Tần Hựu Sinh đặt điện thoại lên mặt bàn, gọi trợ lý A Thâm vào, đi thẳng vào vấn đề: “Cậu có thời gian không? Đi mua giúp tôi một gói đồ dùng của phụ nữ về đây.”

“Luật sư Tần, tự anh dùng hay là...” Mặc dù A Thâm có chất giọng mềm mại nhẹ nhàng có phần nữ tính, trên thực tế anh ta lại là một người đàn ông cao to. Anh ta kinh ngạc nhìn Tần Hựu Sinh, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Tần Hựu Sinh ngẩng đầu lên: “Cậu thấy sao?”

“Nhưng tôi còn rất nhiều việc phải làm, không có thời gian ạ.” A Thâm lén nhìn Tần Hựu Sinh: “Sếp à! Thật sự là em chưa bao giờ mua thứ đó, hay là em nghĩ giúp anh cách khác nhé?”

“Được rồi, mau đi sắp xếp đi, nhanh đấy!” Tần Hựu Sinh xua tay. Trước khi A Thâm đi anh còn dặn với một câu: “Đừng để người khác biết đấy.”

Cường độ công việc trong văn phòng luật Dịch Hòa đã có tiếng là rất cao. Đã từng có một thực tập sinh nam phải tăng ca tới ba giờ sáng, cuối cùng chạy vào nhà vệ sinh khóc lóc một trận, sau khi giải tỏa áp lực lại quay về tiếp tục viết đơn kiện. Dưới cường độ công việc như vậy, nữ luật sư ở lại được ít vô cùng, đến cả thực tập sinh nữ năm nay cũng chỉ có một mình Lại Thu Khiết.

Vì Lại Thư Khiết đã từng là học trò của Tần Hựu Sinh, nên A Thắm cũng có quan hệ thân thiết với Lại Thư Khiết. Anh bước tới trước bàn, đẩy đẩy tay cô: “Có “cái đó” không?”

Lại Thư Khiết đưa cho anh một cây bút.

A Thắm vẽ vào không khí: “Cái mà con gái hay dùng ấy...”

“Cái nào cơ?”

“Thì... Chính là cái mà con gái các cô hay dùng ấy...”

Lại Thư Khiết đỏ mặt: “Anh bị bệnh sao?”

“Tôi đâu có bệnh gì.” A Thắm nói nhỏ: “Tóm lại có là được rồi.”

A Thắm bước ra từ phòng làm việc của Tần Hựu Sinh. Có những việc chẳng cần đoán đã biết nguyên do.

Nam nữ yêu đương là chuyện một người đánh một người chịu đau. Nhưng nếu người chịu đau lại là người trong lòng của một ai khác, có những chuyện dù ít dù nhiều vẫn có chút khó chịu.

Mặc dù Lại Thư Khiết có rất nhiều thành kiến với cô Ninh Nhiễm Thanh đó, nhưng vẫn rút trong ngăn kéo ra một gói, nhét vào tay A Thắm: “Cầm lấy đi!”

Sau khi Tần Hựu Sinh nhận được băng vệ sinh, liền bọc tất cả lại một cách chắc chắn rồi đút vào một chiếc túi đựng tài liệu bằng da, sau đó đi ra khỏi phòng làm việc. Vừa hay Giang Hành Chỉ cũng phải ra ngoài bàn bạc một hợp đồng. Lúc hai người cùng thang máy xuống dưới, Giang Hành Chỉ liếc mắt nhìn chiếc túi đựng tài liệu căng phồng của Tần Hựu Sinh: “Cậu đút bánh mỳ vào túi đựng tài liệu làm gì đấy?”

Sắc mặt Tần Hựu Sinh vẫn hết sức điềm tĩnh, nhìn con số nhấp nháy trong thang máy: “Không phải là bánh mỳ, chỉ là mình đưa cho Nhiễm Thanh một ít tài liệu.”

Giang Hành Chỉ lại nhìn lần nữa: “Đúng là cậu bạn trai 24 điểm tốt.”

Tần Hựu Sinh vẫn nói rất đĩnh đạc, khẽ mỉm cười: “Cậu quá khen rồi.”

Thang máy dừng lại ở tầng có văn phòng luật Vạn Chính. Tần Hựu Sinh qua phòng làm việc của Chu Yến chào hỏi vài câu trước, rồi mới đi tới bàn làm việc của Ninh Nhiễm Thanh. Cô đang cúi đầu dùng bút xóa bôi vẽ lên tài liệu, nhất định là lại sai sót gì rồi.

Tần Hựu Sinh đặt “túi tài liệu” anh mang tới trước mặt bàn của Ninh Nhiễm Thanh, ho nhẹ một tiếng.

Ninh Nhiễm Thanh ngược mắt lên. Tần Hựu Sinh đang đứng trước bàn cô, rồi cô nhìn xuống chiếc túi xách phình to trên mặt bàn, gò má bỗng đỏ ửng.

Mặt cô sưng húp, sắc mặt trắng bệch, dưới viền mắt còn có quầng thâm... Tần Hựu Sinh quan tâm nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Nếu em không khỏe thì xin nghỉ đi.”

Sau khi Tần Hựu Sinh đi khỏi, Vương Trân rót cho Ninh Nhiễm Thanh một cốc trà gừng: “Uống đi! Xem mặt cậu trắng bệch như tờ giấy kia!”

Ninh Nhiễm Thanh lấy chiếc gương vẫn mang theo người ra: “Quả nhiên trắng vẫn là đẹp.”

“Ồ đó mà đặc ý đi!” Vương Trân lườm Ninh Nhiễm Thanh một cái rồi đi ra.

Ba phép màu tuyệt nhất trong thời kỳ kinh nguyệt của người phụ nữ: túi chườm, trà gừng đường đỏ, cuối cùng là sự quan tâm của bạn trai và bạn thân. Ninh Nhiễm Thanh xoa xoa vùng bụng đau nhức, bỗng nhiên cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Việc Ninh Nhiễm Thanh và Tần Hựu Sinh qua lại đã không còn là bí mật gì trong văn phòng này nữa. Trước đây có không ít người ngầm suy đoán và bàn tán. Chỉ có điều hôm nay là lần đầu tiên Tần Hựu Sinh đường hoàng tới thăm bạn gái như vậy. Sau khi anh đi rồi, cả phòng bèn dậy lên những tiếng xì xào bàn bạc to nhỏ.

Ninh Nhiễm Thanh giả vờ làm ngơ, tiếp tục làm những việc cần làm.

Sau đó không biết ai đã khơi mào một cuộc thảo luận, đối tượng chính là ngôi sao nữ Cốc Vũ không lâu trước đó đã lấy được đại gia. Cốc Vũ vốn chỉ là một ngôi sao hạng 5, vì dính scandal với Cố Đông Minh của tập đoàn Sâm Giang mà trở nên nổi tiếng, được đòi hỏi, trở thành một minh tinh rất hot trong làng giải trí.

Nữ minh tinh và đại gia vẫn luôn có nhiều đề tài tranh luận nhất.

Ninh Nhiễm Thanh tò mò, bèn lên mạng tra những tin tức về “Cốc Vũ” và “Cố Đông Minh”. Khi nhìn thấy nam chính trong scandal trên trang báo mạng, cô thấy hơi quen. Nghĩ kỹ một chút, anh ta chẳng phải chính là ông chủ lớn mới đầu tư vào trung tâm thương mại của Ninh Tuần Tuần sao?

“Thế nên với một người phụ nữ mà nói, giới giang chảnh bằng lấy được người chồng tốt.” Một vị trợ lý sôi nổi nhất trong phòng đã nói như vậy.

“Quy tắc ngầm thôi mà. Cố Đông Minh còn là cổ đông lớn thứ hai trong công ty giải trí New Star. Cốc Vũ lên giường với Cố Đông Minh, cũng tức là lên giường với chính ông chủ của mình. Thế nên mới nói, phụ nữ lên giường hay nằm giường thật sự rất quan trọng.”

Ninh Nhiễm Thanh vẫn đang mãi xem tin tức bỗng nhiên phản ứng lại. Người trợ lý này đâu có nói Cốc Vũ, rõ ràng là nói cô mà! Nhất thời cô tức giận tới nổi bụng dưới lại đau thắt.

“Đây là ưu thế của những người xinh đẹp mà. Cho dù chỉ là bình hoa cũng có giá trị thưởng thức mà. Có những người cùng lắm chỉ là một cái bát sứt thôi.” Vương Trân cười hi hi cướp lời.

Ninh Nhiễm Thanh hít sâu, cố gắng để bản thân mình không nóng nảy.

Trong lúc ăn trưa, Vương Trân an ủi cô: “Mồm là của người ta, còn tai lại là của cậu. Nếu cậu tức giận nghĩa là chứng thực những gì họ nói rồi.”

Nói thì nói vậy, chỉ có điều... Ninh Nhiễm Thanh bỗng nhiên cảm thấy thương thay cho bản thân mình. Nhưng những cảm xúc tiêu cực như vậy đối với những người tự tin đầy mình như cô, rất nhanh tan thành mây khói.

Bữa trưa tự phục vụ vô cùng náo nhiệt. Những nhân viên vốn ở văn phòng luật Dịch Hòa trùng hợp cũng tới dùng cơm. Rất nhiều người ở Dịch Hòa tới. Phục vụ của nhà hàng kéo ghế giúp họ, năm sáu chiếc bàn dài được ghép thành chiếc bàn vuông kiểu lớn.

Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân cùng đi vào nhà ăn. Vương Trân không những giúp cô tìm Tần Hựu Sinh, còn giúp cô gọi anh: “Luật sư Tần!”

Tần Hựu Sinh trong tay còn cầm điện thoại, đang định gọi cho Ninh Nhiễm Thanh. Thế nên những sự tình cờ thế này thật sự khiến người ta rất vui. Anh chất chứa niềm vui, đèn trước mặt Ninh Nhiễm Thanh: “Anh đang định gọi điện cho em. Lại đây cùng ăn với bọn anh đi.”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn những đồng nghiệp bên phía Dịch Hòa ngồi cách đó không xa: “Em là người của Vạn Chính mà.”

“Nhưng là người nhà luật sư của Dịch Hòa mà.” Tần Hựu Sinh mỉm cười, sau đó nói với Vương Trân: “Cô Vương cũng tới đây ăn đi, lát nữa tôi sẽ giới thiệu mấy vị tiền bối cùng ngành cho hai người làm quen.”

Có người nói, đàn ông đối tốt với bạn thân của bạn gái đa phần đều có dụng ý xấu. Tần Hựu Sinh không biết mình đang phải suy nghĩ kỹ lưỡng hay là đang có tâm ý xấu nữa. Anh có thể tạo quan hệ giúp Vương Trân coi như trả ơn. Anh cũng hy vọng Vương Trân có thể thật lòng hơn nữa với Nhiễm Thanh.

Tần Hựu Sinh dẫn Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân đến bàn ăn của văn phòng luật Dịch Hòa. Sau đó ở đây có một luật sư nam đã làm trong nghề lâu năm tươi cười nói: “Luật sư Tần quả nhiên có sức hấp dẫn, mới đi có một tý đã dẫn về được hai người đẹp rồi.”

Tần Hựu Sinh nở một nụ cười rạng rỡ, giới thiệu ngắn gọn: “Đây là người ấy của tôi, Nhiễm Thanh. Còn kia là đồng nghiệp của cô ấy. Trước mắt hai người họ đều làm việc trong văn phòng luật Vạn Chính.”

Ninh Nhiễm Thanh ngược mắt nhìn Tần Hựu Sinh, khẽ cong môi chào mọi người đang ngồi: “Chào mọi người!”

Mọi người lần lượt lăm lét nhìn nhau. Đối với cô gái vừa chào hỏi này họ chẳng xa lạ gì, chẳng phải chính là cô gái vào nhậm phòng hát đó sao? Thậm chí có một khoảng thời gian câu nói “tìm lại chính nghĩa trong xã hội, giải quyết những bất hòa giữa mọi người” của cô ấy còn trở thành danh ngôn trong văn phòng luật.

“Chào cô, chào cô!”

“Luật sư Tần đúng là giỏi giầu...”

“...”

Tần Hựu Sinh chỉ khẽ cười, sau đó bảo phục vụ mang thêm hai chiếc ghế tới, đương nhiên sắp xếp ngồi bên cạnh anh, sau đó giúp Ninh Nhiễm Thanh lấy thức ăn và nước ấm...

Mọi người ngồi ở bàn ăn chưa bao giờ thấy luật sư Tần chăm lo cho một cô gái như thế, cứ lén nhìn nhau, đánh giá họ. Vị luật sư già mồm mép cay độc, lại nói thẳng: “Luật sư Tần thật không đạo đức gì cả. Đây có gọi là khoét vách tường của Vạn Chính không?”

Tần Hựu Sinh không nói gì, một lúc sau mới mở lời: “Lúc Nhiễm Thanh vừa mới tốt nghiệp, tôi vốn định đích thân hướng dẫn cô ấy. Vì lúc đó chúng tôi đang xảy ra chút chuyện, nên cô ấy đã chạy tới văn phòng Trung Chính...” Mặc dù là người hợp tác cấp cao trong công ty luật hợp danh muốn đưa một hai người vào văn phòng chẳng khó khăn gì, nhưng vẫn cần đánh tiếng một chút.

Tần Hựu Sinh nói xong, mấy người hợp tác ngồi cùng bàn gần như đã hiểu anh có ý gì, lần lượt nói: “Chuyện này phải sớm giải quyết cho xong. Sao có thể để bạn gái ở lại văn phòng luật khác chứ?”

“Đúng thế, đúng thế!”

“Văn phòng chúng ta vốn dĩ cần có thêm mấy cô gái xinh đẹp để điềm xuyết. Còn nhớ buổi họp thường niên năm ngoái, vì chẳng đủ bạn nhảy chúng ta đành phải hợp tác.”

“Anh nằm mơ sao, muốn khoét tường của luật sư Tần à?”

“Chẳng phải còn một cô sao, tôi đặt trước.”

Không khí bỗng nhiên sôi nổi hẳn lên. Đúng vào lúc này, Lại Thu Khiết ngồi đối diện đột nhiên đứng dậy, nâng ly lên hướng về phía Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân: “Tôi đại diện cho phái nữ trong văn phòng chào mừng hai cô trước.”

Wang Trân thật sự có chút kích động. Cô đã muốn rời khỏi Vạn Chính từ lâu, hôm nay có một cơ hội tốt như vậy, cô không thể không nắm lấy.

Cô nhìn Tần Hựu Sinh một cái, sau khi có được sự đồng ý mới đứng dậy cùng ly với Lại Thu Khiết, rồi nói với tất cả mọi người ngồi ở đó: “Dịch Hòa vẫn luôn là ước mơ của tôi. Hôm nay có thể được ăn cơm cùng các tiền bối của Dịch Hòa, tôi thật sự rất vui, ly rượu này tôi xin cạn trước để tỏ lòng thành.”

Hôm nay Ninh Nhiễm Thanh thật sự không tiện uống rượu, thế nên ly rượu của cô Tần Hựu Sinh đã chủ động uống thay: “Hôm nay Nhiễm Thanh không tiện uống rượu, thế nên tôi thay mặt cô ấy cạn ly với mọi người, cảm ơn!”

“Luật sư Tần khách khí rồi.”

Lại Thư Khiết lại đưa mắt nhìn Ninh Nhiễm Thanh, trong lòng thâm nghĩ đàn ông đều là động vật yêu bằng mắt, đến cả Tần Hựu Sinh cũng không phải ngoại lệ. Chỉ cần xinh đẹp đáng chuẩn, còn những thứ khác không cần quan tâm sao?

Chỉ có điều những cô gái đó để yêu có lẽ còn được, nhưng kết hôn thì sao? Lại Thư Khiết nhấp một ngụm rượu hoa quả, tóm lại là cô chẳng ưa gì.

Vào giờ nghỉ trưa, vì trong người không được khỏe, Ninh Nhiễm Thanh tới văn phòng của Tần Hựu Sinh nghỉ ngơi một lát, còn Vương Trân phải quay về làm việc. Trước khi đi cô còn chân thành cảm ơn Tần Hựu Sinh: “Cảm ơn anh, luật sư Tần!”

“Không có gì! Văn phòng luật đều chuộng những người nỗ lực có chí tiến thủ”. Tần Hựu Sinh nói câu này đã ngầm có ý, bất luận vào đây bằng cách nào, nếu đã vào Dịch Hòa không cố gắng sẽ không trụ nổi.

Vương Trân hiểu, gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng!”

Ninh Nhiễm Thanh không giống Vương Trân. Cảm giác của cô với Dịch Hòa rất nhạt nhòa, thậm chí còn cảm thấy làm vậy khiến cô cảm thấy có lỗi với cô Chu Yên.

Trong văn phòng của Tần Hựu Sinh còn có một phòng nghỉ độc lập. Mặc dù diện tích nhỏ nhưng vẫn có một chiếc giường sofa mềm mại, hơn nữa còn có một số đồ dùng cá nhân.

Mỗi lần “bạn cũ” của Ninh Nhiễm Thanh ghé chơi, tay chân cô cũng mềm nhũn. Lúc cô nằm lên giường nghỉ ngơi, Tần Hựu Sinh cũng ngủ cùng cô một lúc, tay phải của anh còn đặt lên bụng cô, nhẹ nhàng xoa cho cô.

“Thầy Tần! Anh bảo em tới Dịch Hòa rồi, cô em có buồn không?” Ninh Nhiễm Thanh thật sự rất lo lắng về chuyện này.

“Yên tâm đi.” Tần Hựu Sinh xoa đầu cô: “Nếu anh mà là Chu Yên có lẽ còn vui mừng ấy chứ, cuối cùng đã trút được gánh nặng rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh chau mày lờm Tần Hựu Sinh: “Cô em rất quý em đấy.”

“Anh biết rồi, nhưng mà một thời gian nữa, Chu Yên cũng ra khỏi Vạn Chính rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh tròn tròn mắt: “Sao lại thế?”

“Chu Yên và chồng cô ấy vẫn sống hai người hai nơi. Cô ấy làm vậy có lẽ là muốn cứu vãn cuộc hôn nhân của mình. Cô ấy định cùng chồng ra nước ngoài sinh sống.” Tần Hựu Sinh trầm giọng nói từ từ.

Ninh Nhiễm Thanh trầm tư suy nghĩ. Chu Yên là người nổi tiếng giải quyết các vụ ly hôn, vậy mà kết quả cũng gặp phải những vấn đề trong hôn nhân.

Tần Hựu Sinh vuốt ve mái tóc ngắn của Ninh Nhiễm Thanh. Cũng chính vì nguyên do phía Chu Yên, anh mới định để Nhiễm Thanh tới Dịch Hòa sớm một chút. Thật ra cô ấy đi theo Chu Yên chưa chắc đã kém so với việc đi theo anh.

Bạn trai, thầy giáo, thầy hướng dẫn... Khi tất cả những thân phận này cũng hợp nhất làm một, nhất định sẽ có lúc nhất bên trọng nhất bên khinh. Đóng tốt một vai nào đó, có lẽ sẽ ảnh hưởng tới một vai khác.

Một người bạn trai tốt đã định sẵn sẽ không thể là một người thầy tốt. Đồng thời nếu phải làm một người thầy, anh còn có thể là một người bạn trai tốt không?

Chương 20

Thầy Tần! Rất nhiều người nói em không xứng với anh.” Bỗng nhiên Ninh Nhiễm Thanh nói, đôi mắt trong veo cứ nhìn Tần Hựu Sinh không rời mắt: “Anh thấy sao?”

Bạn gái là phải chăm sóc cẩn thận. Trong quá trình chăm sóc, Tần Hựu Sinh cũng rèn luyện được bản lĩnh tốt có thể né tránh vấn đề. Anh vuốt mái tóc của cô gái trong lòng mình: “Sao lại nghĩ như vậy?”

“Trước đây còn đi học em vẫn chưa có cảm nhận gì. Bây giờ cảm giác này vô cùng mạnh mẽ. Ánh mắt người khác nhìn em, cảm giác quét từ trên xuống dưới ấy, cứ như là em kiếm được nhiều lời từ anh lắm thì phải.” Ninh Nhiễm Thanh bắt đầu thấy không vui.

Trong tình yêu của hai người, tự ti là tội kỵ. Tâm trạng tiêu cực gần đây của Ninh Nhiễm Thanh không phải vì tâm lý bên trong, mà do một áp lực vô hình từ bên ngoài. Luôn có một vài người quá thích soi mói, bình phẩm người khác.

“Nhiễm Thanh, em không hề không xứng với anh.” Tần Hựu Sinh khẽ cười, cúi đầu hôn lên trán cô: “Thật ra ngược lại là, anh hoàn toàn không xuất sắc như những gì người ta nhìn thấy.”

Chập tối lúc sắp tan sở, Ninh Nhiễm Thanh nhận được điện thoại Ninh Uy Phong gọi tới. Kể ra trước đây Ninh Uy Phong đều gọi điện cho Ninh Tuần Tuần, rồi bảo Ninh Tuần Tuần chuyển điện thoại cho cô. Hôm nay lại gọi thẳng cho cô, Ninh Nhiễm Thanh thật sự có chút bất ngờ.

Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy, đi tới hành lang phía ngoài văn phòng nhận cuộc điện thoại này.

Trong điện thoại, Ninh Uy Phong cười hì hì, hỏi thăm tình hình thực tập của cô thế nào rồi, còn nói vừa gửi cho cô một ít tiền, bảo cô thích gì thì cứ mua về, đừng tiết kiệm.

“Chẳng phải bố phá sản rồi sao?” Cô hỏi.

“Bây giờ bố hợp tác với một chú mở một công xưởng, cũng lãi kha khá.” Ninh Uy Phong nói chuyện luôn rất tươi cười, một lúc sau mới đi vào chuyện chính: “Đúng rồi, có phải Bối Bối tới đó rồi không?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Bố bảo cô ta đi mau đi!”

“Nhiễm Thanh...”

Ninh Nhiễm Thanh thẳng thừng ngắt điện thoại.

Ninh Uy Phong có ba cô con gái. Trước đây một người xem phong thủy cho nhà họ Ninh đã cho xem ba lá số tử vi cho họ. Trong ba đứa, tử vi của cô là xung khắc nhất với Ninh Uy Phong.

Ninh Nhiễm Thanh chẳng tin, cái gì mà tử vi không hợp, rõ ràng là đối chọi nhau cả về thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Mặc dù Trương Tiểu Trì là một thằng nhóc không có chủ kiến, nhưng Ninh Nhiễm Thanh vẫn lo nó sẽ bị Ninh Bối Bối tẩy não hoàn toàn. Thế nên tan làm cô liền về nhà sớm. Lúc Tần Hựu Sinh gọi điện cho cô, cô đã gần về tới nhà chị rồi.

Tần Hựu Sinh nói ngày mai anh phải tới Nhật Bản bàn một vụ mua bán với tư cách luật sư cố vấn của tập đoàn Sâm Giang, mấy ngày này bảo cô phải tự biết chăm sóc bản thân.

Ninh Nhiễm Thanh bảo Tần Hựu Sinh cứ tập trung làm việc.

Trong căn hộ, Ninh Bối Bối đang làm cơm tối, Ninh Tuần Tuần còn chưa tan làm, Trương Tiểu Trì đã đi học thêm về đang làm bài tập trong phòng mình.

Ninh Nhiễm Thanh vào nhà bếp xem một lượt, rồi gọi thẳng cho số điện thoại giao hàng tận nhà.

Ninh Bối Bối bắt đầu tức giận: “Ninh Nhiễm Thanh! Có phải chị bị bệnh không?”

Ninh Nhiễm Thanh lượn lờ một vòng trong nhà bếp rồi đi ra.

Ninh Nhiễm Thanh gọi một chiếc pizza 9 inch, còn thêm cả cánh gà và salat hoa quả. Lúc người giao hàng mang đồ tới, Ninh Bối Bối đã sắp xếp các món ăn đầu ra đầy lên mặt bàn, hai bên cân đối. Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn Trương Tiểu Trì từ trong phòng đi ra, mặt không hề biến sắc.

Trương Tiểu Trì đáng thương thật sự cảm thấy hai ngày nay những gì mình phải chịu đựng vô cùng nhiều. Sau khi cậu âm thầm đưa ra sự lựa chọn trong

lòng, liền nhìn về phía Ninh Nhiễm Thanh: “Thanh Thanh! Cháu có thể ăn một ít pizza của dì không?”

Ninh Nhiễm Thanh nhấp nháy đôi mắt, vui lên một chút: “Mau đi rửa tay đi!”

Ninh Bối Bối không chịu nổi, lườm Ninh Nhiễm Thanh: “Chị đúng là có bệnh rồi!”

Ninh Nhiễm Thanh nhún vai. Kết quả cô đặc ý quá sớm. Sau khi ăn một miếng pizza, Trương Tiểu Trì lại ăn một nửa bát cơm do Ninh Bối Bối nấu.

Có lẽ do day dứt trong lòng, sau bữa cơm, Trương Tiểu Trì liền bật một chương trình giải trí, nói với Ninh Nhiễm Thanh: “Dì nhỏ à! Chương trình tung tin scandal giải trí mà dì thích nhất bắt đầu rồi!”

Đối với những trò nịnh bợ ra mặt thế này của Trương Tiểu Trì là Ninh Nhiễm Thanh khinh thường nhất, nhưng vẫn qua ngó một chút.

Cốc Vũ với tư cách là hoa đán mới, năm phút đầu tiên của chương trình tin tức giải trí kỳ này đều về cô ta.

Từ sau khi Cốc Vũ hẹn hò với Cố Đông Minh, bị người ta tra ra không ít tin đồn, bao gồm việc giả mạo tuổi tác và những scandal trước đây. Lúc phóng viên phỏng vấn, Cốc Vũ tuyên bố đã mời được luật sư nổi tiếng Tần Hựu Sinh bảo vệ danh dự cho mình.

Ngôi sao giải trí chính là như vậy, làm việc gì cũng phải tạo cho mình một chút tin đồn.

“Kê ra Cốc Vũ cũng khá xinh đẹp. Ninh Nhiễm Thanh, chị không lo lắng sao?” Ninh Bối Bối đột nhiên hỏi câu này.

Ninh Nhiễm Thanh bật cười: “Cô tưởng là người đàn ông tôi tìm giống loại của cô sao?”

Sau đó phóng viên hỏi về quan hệ giữa Cốc Vũ và Cố Đông Minh, Cốc Vũ trả lời lấp lửng: “Anh Cố là người đàn ông tôi rất ngưỡng mộ.”

Hôm nay ở văn phòng Ninh Nhiễm Thanh đã lên mạng search về những tin đồn giữa Cốc Vũ và Cố Đông Minh. Vừa gõ ba chữ “Cố Đông Minh” vào, gợi ý kết quả tức hiện ra các hàng chữ “Cố Đông Minh và cô Giang”, “Cố Đông Minh và cô Trần”, “Cố Đông Minh và cô Cốc”...

Cố Đông Minh là cổ đông lớn của công ty giải trí New star, dường như tất cả những nữ minh tinh có dính líu ít scandal tới anh ta đều trở nên nổi tiếng.

Phóng viên tiếp tục hỏi: “Nghe nói Cố Đông Minh có một đứa con riêng, xin hỏi cô Cốc có biết chuyện này không?”

Sắc mặt Cốc Vũ lướt qua một tia ngượng ngập: “Thật xin lỗi! Chuyện này tôi không được rõ lắm, nhưng tôi cảm thấy đây đơn thuần chỉ là tin vịt, tôi không hề biết anh Cố lại có chuyện này.”

Ninh Nhiễm Thanh gác đôi chân dài lên bàn trà, cầm điều khiển lên đôi kênh: “Nhặt nhẻo!”

“Ninh Nhiễm Thanh! Chị bị bệnh sao! Chị không xem, chúng tôi còn muốn xem mà.” Ninh Bối Bối có ý kiến.

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng người qua, nhìn Ninh Bối Bối dằn mạnh từng chữ một, thần sắc rất khiêu khích: “Cô có thể đổi câu khác được không? Từ sáng tới tôi đều chửi tôi bị bệnh, tôi bị bệnh, nếu biết thế thì cô mau phấn đi!”

Ninh Bối Bối im thin thít, đứng dậy quay về phòng.

Ninh Nhiễm Thanh chiến thắng rồi, lúc cô đang định nói chuyện với Trương Tiểu Trì, thì cậu quay đầu nói với cô: “Dì nhỏ, dì quá đáng rồi đây!”

“Cháu về phòng làm bài tập cho đi!” Ninh Nhiễm Thanh nhìn chằm chằm màn hình tinh thể lỏng. Mặc dù thanh âm rất thấp, âm cuối lại có chút dữ dằn.

Trương Tiểu Trì lặng lẽ bò xuống sô pha, đi dép vào và cùng quay về phòng.

Cả phòng khách trong chốc lát chỉ còn lại mình cô. Ninh Nhiễm Thanh gập người nằm trên sô pha tiếp tục chuyển kênh, quay đi quay lại đã chuyển mấy lượt rồi, cuối cùng cô dừng lại ở một chương trình xem mặt vô cùng nhàm chán.

Chương trình này trước đây Trương Tiểu Trì đều cùng xem với cô. Bây giờ không có nó ở bên cạnh cùng người có bàn tán, cảm thấy vô cùng tẻ nhạt.

Ninh Nhiễm Thanh vặn to volume, phòng khách lập tức trở nên ồn ào. Để thể hiện rằng tâm trạng của mình rất tốt, Ninh Nhiễm Thanh lại bò dậy pha cho mình một cốc sữa, sau đó cứ thế ngồi xem chương trình xem mặt cho tới khi Ninh Tuần Tuần trở về.

“Nhiễm Thanh! Tiểu Trì và Bối Bối đâu rồi?” Ninh Tuần Tuần gói một phần ăn khuya đem về, đi tới nhà bếp liền thấy còn thừa lại pizza và salat, sắc mặt căng thẳng: “Nhiễm Thanh, em lại gọi đồ ăn nhanh?”

Âm lượng tivi quá lớn, Ninh Nhiễm Thanh nhất thời không nghe thấy Ninh Tuần Tuần hỏi. Cô ngồi trên sô pha “vâng” hai tiếng, coi như đã trả lời chị ấy.

Lúc này, Ninh Bối Bối từ trong phòng đi ra, chỉ vào cả một bàn thức ăn do mình nấu: “Chị cả! Em nấu cả một buổi chiều, kết quả chị ấy vừa về liền gọi đồ ăn nhanh.”

Ninh Tuần Tuần vờ vai Ninh Bối Bối, đi tới trước mặt Ninh Nhiễm Thanh, cho nhỏ volume đi: “Nhiễm Thanh...”

Ninh Nhiễm Thanh tắt tivi đi, quay đầu nhìn Ninh Tuần Tuần: “Sao vậy, chị?”

Vốn dĩ tâm trạng Ninh Tuần Tuần vì chuyện thành thích của gian hàng đã không được vui, về lại phải giải quyết mấy chuyện này, ngữ khí của cô bất giác

nặng nề: “Nhiễm Thanh! Dù gì Bối Bối cũng đã cơm nước xong xuôi, tại sao em còn gọi đồ ăn ngoài, chẳng phải chị bảo em bớt ăn mấy thứ đó đi sao?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Em muốn ăn thì ăn thôi, em tiêu tiền riêng của em.”

Ninh Tuần Tuần bị Ninh Nhiễm Thanh chọc tức tới nơi, sắc mặt u ám, nhưng vẫn chưa mở lời trách mắng.

Ninh Nhiễm Thanh từ từ đứng dậy khỏi ghế, đi tới trước mặt Ninh Bối Bối: “Cô có thể đừng mách leo được không? Đúng là căn bệnh từ nhỏ tới lớn vẫn không sửa được. Lớn tướng như vậy rồi, cô không thấy ghê tởm à?”

Ninh Bối Bối nhếch môi cười: “Chẳng phải chị cũng vậy sao? Từ nhỏ tới giờ luôn hồng hách, ích kỷ. Ninh Nhiễm Thanh! Chị coi tất cả mọi người là mẹ mình sao!”

Mẹ mình... Ninh Nhiễm Thanh chỉ cảm thấy có một con dao nhọn găm thẳng vào tim mình, giờ tay lên tát một cái thật mạnh vào mặt Ninh Bối Bối: “Cô đừng có nhắc tới chữ “mẹ” với tôi!”

Ninh Bối Bối lão đảo lùi về sau hai bước, ôm mặt nhìn cô khó tin.

“Nhiễm Thanh!” Ninh Tuần Tuần hét lên với cô: “Em có thôi đi không!”

Ninh Nhiễm Thanh quay lại: “Chị...”

Ninh Tuần Tuần đau khổ: “Nhiễm Thanh! Chẳng phải chị bảo em đừng gây chuyện sao? Ôn ào từ nhỏ tới lớn, em có thể tạm ngừng một chút không?”

Ninh Nhiễm Thanh cúi gằm xuống nhìn trần nhà, sau đó ngẩng đầu lên: “Tại sao em phải ngừng...”

Cuộc chiến giữa cô và Ninh Bối Bối, tại sao phải dừng lại...

Ninh Nhiễm Thanh quay về phòng mình. Lần này Ninh Tuần Tuần không tới phòng tìm cô, mà tới phòng của Ninh Bối Bối. Cô hiểu rất rõ, hôm nay cô đã khiến chị ấy thất vọng rồi.

Trên đời này có rất nhiều tình yêu đều dễ dàng mất đi. Nó vụt mất từng chút một cùng với sự thất vọng. Bao nhiêu năm nay, cô vẫn luôn tiêu xài hoang phí tình yêu của Ninh Uy Phong và Ninh Tuần Tuần. Trước đây cô còn nhỏ, họ còn cảm thấy có thể tha thứ được, mỗi lần cô tức giận đều nhẫn nại bao dung với cô. Bây giờ họ đều cảm thấy cô nên hiểu chuyện rồi, nên người lớn rồi. Nếu Ninh Bối Bối đã trở thành người nhà, thì cùng nên coi cô ta là một thành viên trong gia đình.

Nhưng cô thật sự không làm được...

Rất nhiều lúc, lùi một bước có lẽ sẽ giành được nhiều quan tâm và chú ý hơn. Nhưng bao nhiêu năm nay, Ninh Nhiễm Thanh vẫn chưa học được cách làm người “biết lùi một bước”.

Ninh Nhiễm Thanh nằm thêm một lúc, sau đó sang gõ cửa phòng Ninh Tuần Tuần. Ninh Tuần Tuần tưởng Ninh Nhiễm Thanh chủ động tới nhận sai, sắc mặt hiền hòa trở lại.

“Chị! Em tới để hỏi một câu thôi, khi nào thì Ninh Bối Bối đi?” Ninh Nhiễm Thanh đứng ngoài cửa hỏi.

Ninh Tuần Tuần ngẩn người một lúc, lát sau mới nói: “Nó muốn ở lại thành phố A tìm việc làm...”

“À, em hiểu rồi.” Ninh Nhiễm Thanh đóng cửa lại, rời đi.

Việc cô Chu Yên muốn rời khỏi văn phòng luật Vạn Chính đã không còn là bí mật nữa, giải quyết xong những công việc đang phụ trách là cô sẽ bay sang Mỹ. Ninh Nhiễm Thanh đang sắp xếp hồ sơ thì dừng lại: “Cô à! Cô đã từng làm bao nhiêu vụ rồi?”

Chu Yên nghiêm túc nhớ lại: “Không nhớ nổi nữa! Nhưng cô còn nhớ lần đầu tiên lên tòa cô đã nói lắp.”

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu lại: “Sao có thể ạ?”

“Thật mà!” Chu Yên nhìn ra ngoài cửa sổ: “Lúc đó cô cũng khoảng tầm tuổi như em, qua quýt cầu thả, chẳng hiểu biết gì, rỗng cả về lý luận và kiến thức. Suốt quá trình thẩm vấn đều đọc bản thảo đã viết sẵn từ trước. Thẩm phán gõ gậy một cái thì cô bỗng nhiên ngớ người ra, sao đã kết thúc rồi?”

“Ha ha...” Ninh Nhiễm Thanh bật cười. Trong ấn tượng của cô, Chu Yên là một người cứng nhắc và nghiêm túc, không ngờ lại có thể thoải mái trò chuyện với cô ấy. Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy rất tốt. Chỉ có điều công việc mà cô Chu Yên đã kiên trì bao lâu, cuối cùng lại vì phải theo chồng tới nơi đất khách quê người mà từ bỏ.

“Đúng rồi! Tiểu Ninh à! Sau này khi nào em và luật sư Tần làm đám cưới đừng quên gửi thiệp mời cho cô đấy. Tới lúc đó, cô và chồng sẽ về nước tham gia hôn lễ của hai người.” Chu Yên chuyển chủ đề về cô và Tần Hựu Sinh.

Ninh Nhiễm Thanh cười cười: “Nếu sau này có thể kết hôn thuận lợi, cô hãy làm người làm chứng trong hôn lễ nhé.”

“Thật lòng mà nói luật sư Tần rất tuyệt. Kể ra trong ngành này, hai người cô coi trọng nhất là cậu ấy và luật sư Giang. Luật sư nam mà có thể tự nghiêm khắc với bản thân như vậy không dễ đâu.” Hiếm khi thấy cô Chu Yên khen ngợi ai.

Ninh Nhiễm Thanh: “Em hiểu ạ!”

Vì Chu Yên phải đi Mỹ, nên về cơ bản không nhận thêm việc nữa. Còn vụ án cuối cùng cô ấy giải quyết trước khi ra nước ngoài là vụ cướp con của Cố Đông Minh.

Gần đây Ninh Nhiễm Thanh đang chiến tranh lạnh với Ninh Tuần Tuần, Ninh Bối Bối và Trương Tiểu Trì, ít không địch nổi nhiều. Kỳ nghỉ Quốc khánh, cô thu dọn hành lý chuẩn bị đi du lịch.

Tần Hựu Sinh vẫn ở Nhật Bản. Ninh Nhiễm Thanh không nói với anh chuyện tồi tệ của mình, nhưng tới ga tàu hỏa cô vẫn nhắn cho anh một tin: “Thầy Tần, chúng ta sống chung đi!”

Ninh Nhiễm Thanh gửi tin xong, ngẩng đầu lên, không biết Trương Tiểu Trì từ đâu xuất hiện nhếch mép cười với cô: “Thanh Thanh! Đưa cháu đi với!”

Chiều cao của Trương Tiểu Trì đã hơn một mét hai. Lúc Ninh Nhiễm Thanh đưa thằng bé lên tàu, nhân viên đường sắt nhắc cô lát nữa nhớ mua thêm vé.

Ninh Nhiễm Thanh mua vé giường mềm hạng thường. Bốn người một phòng. Lúc Ninh Nhiễm Thanh dẫn Trương Tiểu Trì đi tìm phòng, liền nói với thằng bé: “Lát nữa lúc soát vé, cháu vào nhà vệ sinh trốn đi!”

Trương Tiểu Trì có vẻ không vui: “Cháu không muốn lén la lén lút, cháu muốn đường hoàng.”

Ninh Nhiễm Thanh đặt hành lý xuống, quay đầu nói với Trương Tiểu Trì: “Bây giờ tàu hỏa còn chưa đi, cháu vẫn có thể đường hoàng đi xuống.”

“Cùng lắm thì sau này lớn cháu kiếm tiền trả dì.” Trương Tiểu Trì nói xong liền mặc kệ Ninh Nhiễm Thanh. Đúng vào lúc này, một cô bé xinh đẹp ở giường đối diện nói với Trương Tiểu Trì: “Anh à! Chúng ta cùng chơi trò “Phú ông” đi!”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn theo giọng nói đó, mới phát hiện ở giường đối diện có hai mẹ con với đôi mắt rất hấp dẫn.

Chương 21

Đây quả là một cặp mẹ con đẹp. Cô bé con khoảng chừng sáu tuổi, tóc tết 2 bím, mặc một bộ váy vô cùng đáng yêu. Ánh mắt vừa dè dặt, vừa có chút chờ mong nhìn Trương Tiểu Trì.

Trương Tiểu Trì nhìn Ninh Nhiễm Thanh, nói với cô bé: “Nhưng anh không biết chơi.”

“Không sao đâu, em sẽ dạy anh mà.” Cô bé đáp.

Trương Tiểu Trì lại nhìn Ninh Nhiễm Thanh lần nữa, càng thêm mong mỏi.

Ninh Nhiễm Thanh: “Được thôi.”

Ninh Nhiễm Thanh bỏ nhà đi chơi, rõ ràng muốn trở lại thành phố Thanh gặp mẹ nhưng lại không muốn về nhà. Đây là hành động bí mật thế mà vẫn bị Trương Tiểu Trì tóm được.

Trương Tiểu Trì cùng cô bé chơi rất vui vẻ, trong lúc chơi còn trao đổi cả tên, tuổi lẫn tên trường.

Cô bé tên thật là Đồng Đồng, người thành phố Thanh, bây giờ đang học mẫu giáo.

“Vậy em đến thành phố A làm gì?” Trương Tiểu Trì tò mò hỏi.

“Bà ngoại em là người thành phố A, đáng tiếc bà muốn đi đến một nơi rất xa nên mẹ đưa em trở về tiễn biệt bà.” Cô bé cười híp mắt trả lời.

Trương Tiểu Trì ra một quân bài, tiếp tục hỏi: “Đó là nơi nào vậy?”

Cô bé tựa hồ cũng không biết “nơi rất xa” là ở đâu, quay lại nhìn mẹ đầy thắc mắc.

Người mẹ nằm trên giường trên, đôi mắt thoáng ngán lệ, hơi nghiêng đầu nói: “Là một nơi vô cùng xa...”

Ninh Nhiễm Thanh đương nhiên hiểu “nơi rất xa” là nơi nào. Đối với những đứa trẻ sáu tuổi chưa từng có khái niệm về cái chết thì “nơi rất xa” chỉ là một cụm từ bình thường, còn đối với người lớn, đây là những con chữ hết sức nặng nề, đau thương.

Ninh Nhiễm Thanh vô thức liếc nhìn người phụ nữ này lâu hơn một chút. Khuôn mặt thanh tú, viền mắt hoen đỏ, trên người toàn quần áo màu đen. Người phụ nữ này thật sự rất hợp với màu đen, mặc như vậy không những tôn lên làn da trắng mịn màng mà còn tăng thêm nét trầm tĩnh, thanh nhã.

Người phụ nữ cũng đưa mắt nhìn Ninh Nhiễm Thanh hỏi: “Cô cũng đến thành phố Thanh sao?”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, cũng không nói rõ đi đâu.

Mặt khác, Trương Tiểu Trì vẫn cùng cô bé phỏng đoán: “Nơi rất xa là nước ngoài đúng không?”

Cô bé hoàn toàn không dám khẳng định, nhìn mẹ, do dự một chút rồi gật đầu.

Trương Tiểu Trì thở dài: “Bố anh cũng ở nước ngoài, hai năm rồi anh chưa gặp ông ấy...”

Từ thành phố A đến thành phố Thanh đi tàu mất 12 tiếng, Ninh Nhiễm Thanh và Trương Tiểu Trì 6 giờ tối mới lên xe nên sớm nhất là sáng thứ hai mới tới thành phố Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh gọi điện cho Ninh Tuần Tuần, nói mình đưa Trương Tiểu Tri đi ra ngoài chơi. Ninh Tuần Tuần trách mắng cô vài câu, mắng cô không thương lượng trước mà đã đi, sau lại hỏi cô có mang đủ tiền hay không.

Ninh Nhiễm Thanh nói Ninh Tuần Tuần yên tâm, còn xin lỗi cô về chuyện của mình và Bối Bối.

Tuy vậy, Ninh Tuần Tuần vẫn rất lo lắng, truy hỏi cô đi đâu. Ninh Nhiễm Thanh vẫy tay ra hiệu cho Trương Tiểu Tri, cậu nhóc lạnh lẽo nói: “Con đi Hoàng Sơn. Cô giáo yêu cầu viết bài văn về Hoàng Sơn nên dì đưa con đi quan sát thực tế.”

Ninh Nhiễm Thanh cười cười, đợi Tiểu Tri cúp điện thoại rồi, cô bé bên cạnh liền mở miệng: “Đây là tàu lửa đi thành phố Thanh mà.”

Trương Tiểu Tri đỏ mặt: “Em thật ngốc.”

Ninh Nhiễm Thanh nhận lại điện thoại, lướt qua kiểm tra hộp thư. Tần Hựu Sinh không hề nhắn tin cho cô, chắc là đang bận. Cô tin, nếu không bận, anh chắc chắn sẽ nhắn tin dù chỉ là vài chữ.

11 giờ đêm, cả toa tắt hết đèn, Tần Hựu Sinh gọi điện đến.

Ninh Nhiễm Thanh hạ giọng: “Sao anh gọi cho em trễ vậy?”

“Hôm nay anh quên mang theo điện thoại di động.” Thanh âm của Tần Hựu Sinh trầm, thấp:

“Đã xảy ra chuyện gì sao, Nhiễm Thanh?”

Cô nhắn tin bày tỏ nguyện vọng muốn ở chung, giờ anh lại lo lắng hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Một người đàn ông ấm áp, có thể là chiếc áo choàng ngăn trở gió lạnh, cũng có thể là một ly rượu mạnh, uống vào sẽ khiến bạn say khướt.

“Bao giờ trở về, em sẽ kể với anh, bây giờ em đang ở trên tàu hỏa. Ngủ ngon.” Ninh Nhiễm Thanh cúp điện thoại, chui đầu ra khỏi chăn, Trương Tiểu Tri không biết từ lúc nào đã bò tới cạnh cô. Cả toa xe tối om như mực, Tiểu Tri mở to mắt nhìn cô: “Thanh Thanh...”

Ninh Nhiễm Thanh chợt nghĩ tới một hình ảnh trong bộ phim “Lời nguyện”⁽¹⁾, rùng mình, đập vào người một cái Trương Tiểu Tri: “Cháu còn chưa ngủ?”

Trương Tiểu Tri thấp giọng nói: “Chúng ta không phải đi thăm ông ngoại à?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Không phải, cháu mau ngủ đi, ngày mai là đến rồi.”

“Thế nhưng bây giờ cháu có cảm giác không an toàn.”

“Thôi ngủ đi.”

Thứ hai, trời tờ mờ sáng, xe lửa tiến vào trạm thành phố Thanh, Trương Tiểu Trì nói lời từ biệt với Đồng Đồng, đối lập với người lớn, trẻ con thật dễ kết bạn.

Ninh Nhiễm Thanh và người phụ nữ nhìn nhau cười, sau đó ngồi trên hai chiếc taxi rời đi.

Đến thành phố Thanh, Trương Tiểu Trì rất muốn đến nhà ông ngoại, nhưng một mình cậu cũng không thể làm được gì nên chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh dẫn Trương Tiểu Trì đến thăm Tần Thẩm Lam, trước mộ phần của bà có đặt một bó hoa tươi, không biết ai đã đến trước cô.

Trong trí nhớ của Ninh Nhiễm Thanh, Ninh Uy Phong và Tần Thẩm Lan là một đôi vợ chồng kiều mẫu, thế nhưng kiều mẫu là vụng trộm sau lưng ư?

Ninh Nhiễm Thanh nhẹ nhàng nói với Trương Tiểu Trì: “Đây mới là bà ngoại cháu.”

Trương Tiểu Trì gật đầu: “Mẹ cháu có nói qua, đây là bà ngoại ruột của cháu.”

Ninh Nhiễm Thanh bị Trương Tiểu Trì chọc cười, dừng lại hỏi: “Cháu thích đi Bôi Bôi, sao lại không thích đi?”

Trương Tiểu Trì nói: “Nếu mỗi ngày đi không cãi lộn ầm ĩ, cháu chắc chắn sẽ thích đi nhiều hơn một chút.”

Ninh Nhiễm Thanh khẽ hừ một tiếng: “Nếu như Ninh Bôi Bôi không tranh cãi, đi ồn ào một mình được chắc?”

Trương Tiểu Trì suy nghĩ một hồi, dường như bừng tỉnh: “Thế nhưng, cãi nhau ầm ĩ thật rất phiền, đi không sợ sẽ làm tổn thương tâm hồn bé nhỏ của cháu sao?”

Ninh Nhiễm Thanh néo néo Trương Tiểu Trì: “Không sao cả, đi đã bàn việc sống chung với bạn trai rồi, sau này, cháu có thể tới tìm đi chơi...”

Trương Tiểu Trì: “...”

Ninh Nhiễm Thanh dừng lại ở thành phố Thanh 3 ngày, bởi vì đã sớm nói cho Trương Tiểu Trì biết chuyện cô và Tần Hựu Sinh sống chung, suốt quãng đường cậu nhóc rầu rĩ. Cuối cùng Ninh Nhiễm Thanh chỉ đành khuyên một câu: “Đi đâu thế ở với cháu cả đời, đến tuổi vẫn phải lập gia đình chứ.”

Trương Tiểu Trì giương mắt nhìn cô: “Tính đi nóng nảy như vậy, không sợ bị lừa sao?”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ tới Tần Hựu Sinh, lắc đầu, tiếp tục giảng giải đạo lý cho Tiểu Trì: “Đi với cháu không giống nhau, đi đã là người trưởng thành, có đầy đủ quyền lựa chọn cuộc sống mình thích, còn cháu, chưa đủ khả năng thực hiện hành vi dân sự, rất nhiều việc đều cần người giám hộ quyết định thay.”

“Cháu thấy dì mới là người chưa đủ khả năng thực hiện hành vi dân sự...” Trương Tiểu Trì trả lời đầy mỉa mai.

“Anh Tiểu Trì!” Lúc này, một âm thanh trong trẻo, giòn giã truyền đến, Ninh Nhiễm Thanh xoay người, đây không phải là cặp mẹ con đó sao? Lẽ nào họ cũng đi tới thành phố A?

“Thật là trùng hợp.” Người phụ nữ đem hành lí cất đi, hỏi Ninh Nhiễm Thanh: “Cô từ thành phố Thanh đi trở về sao?”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: “Còn chị?”

“Tôi có người thân ở thành phố A xảy ra chút chuyện, phải quay lại xử lí một chút.”

Tình cờ gặp lại không thể không nói tới duyên phận, Ninh Nhiễm Thanh và mẹ Đồng Đồng cùng tìm hiểu nhau một chút.

Mẹ Đồng Đồng tên thật là Hứa Trùng, là nhân viên tài vụ, quê ở thành phố A, sau này vì lấy chồng nên chuyển đến thành phố Thanh. Chồng cô là nhân viên mua hàng, bình thường đều bề bộn nhiều việc. Lần trước, cô quay về thành phố A vì mẹ qua đời, lần này trở lại là bởi vì gia đình cậu xảy ra chút chuyện.

Thanh âm của Hứa Trùng mềm mại nhưng lại vô cùng kiên định. Ăn đắng sau vẻ bề ngoài ôn nhu, dịu dàng ấy là một người phụ nữ vô cùng quật cường.

Bên ngoài có 2 chiếc Mercedes-Benz đen tuyền đang đỗ, Trương Tiểu Trì cảm thán:

“Người nhà ai đến đón thật hoành tráng”

Ninh Nhiễm Thanh kéo Trương Tiểu Trì đi, một lát sau, Tiểu Trì chợt dừng lại.

Ở lối ra, hai người đàn ông mặc com lê đứng thẳng tắp chắn trước mặt Hứa Trùng. Cô cố gắng né tránh hai người nhưng lại có hai người đàn ông khác cũng bước xuống xe.

Trương Tiểu Trì chân động kêu lên: “Xã hội đen sao?”

Ninh Nhiễm Thanh cũng cảm thấy hơi căng thẳng, vừa lấy điện thoại di động vừa bảo Trương Tiểu Trì: “Cháu đi vào trong nhà ga gọi người đi.”

Trương Tiểu Trì không nói câu gì, chạy một mạch. Ninh Nhiễm Thanh bước nhanh tới chỗ Hứa Trùng. Cô bé Đồng Đồng đang ngủ trong lòng mẹ cũng bị đánh thức, kéo cổ áo mẹ rồi khóc thét lên vậy mà khuôn mặt Hứa Trùng vẫn bình tĩnh nhìn bốn người đàn ông trước mặt.

Ninh Nhiễm Thanh đi tới hỏi Hứa Trùng: “Hứa Trùng, cô biết bọn họ sao?”

Hứa Trùng nghiêm mặt, lắc đầu.

Ninh Nhiễm Thanh cảnh trước người Hứa Trùng: “Nếu các anh còn ở đây làm phiền cô ấy, tôi sẽ báo cảnh sát.”

Hai người đàn ông mặc Âu phục liếc mắt nhìn nhau, rồi mạnh mẽ kéo hai mẹ con Hứa Trùng lên xe. Ninh Nhiễm Thanh thấy vậy, tức giận rút điện thoại di động ra gọi 11, chỉ cần bấm nút 1 nữa thì cũng bị “mời” lên xe... Năm phút sau, Trương Tiểu Trì dẫn theo ba nhân viên bảo vệ từ nhà ga chạy đến. Mười phút sau, trên loa vang lên thông báo: “Cô Ninh, xin lập tức đến văn phòng ở tầng hai có cháu trai đang đợi.”

...

Đêm nay, Cố Đông Minh mời cơm hai vị luật sư của Dịch Hòa. Trên bàn ăn, một chiếc điện thoại không ngừng reo. Cố Đông Minh miễn cưỡng nhận lấy. Hai người đàn ông ngay lập tức thông báo, một giọng nữ kích động truyền đến: “Các người thật quá đáng, tôi nhất định sẽ kiện các người, kiện các người...”

Tần Hựu Sinh đang cầm ly rượu, tay khẽ run: “Đó chẳng phải là giọng nói của Nhiễm Thanh sao?”

Giang Hành Chi: “Xem ra cậu tương tư nặng rồi.”

Ghi chú:

1. Lời nguyên: một series phim kinh dị của Nhật Bản của đạo diễn Takashi Shimizu.